

Sygn. akt VI Ga 76/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Koszalinie VI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Marek Ciszewski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2014r. w Koszalinie w postępowaniu uproszczonym, na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa: **Spółdzielni (...)**

w K.

przeciwko: **M. Ś.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez **pozwana**

od wyroku Sądu Rejonowego w Koszalinie

z dnia 24 kwietnia 2014r. sygn. akt **V GC - upr 129/14**

1. zmienia zaskarżony wyrok w punktach I. /pierwszym/ i III. /trzecim/ w ten sposób, że rozstrzygnięciom tam zawartym nadaje następujące brzmienie:

a) w punkcie I. - „zasądza od pozwanej - M. Ś. - na rzecz powódki - Spółdzielni (...) w K. - kwotę 3046,08 zł (trzy tysiące czterdzieści sześć złotych i osiem groszy) z ustawowymi odsetkami:

- **od kwoty 413,28 zł za okres od dnia 7 października 2013r. do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 2066,40 zł za okres od dnia 10 listopada 2013r. do dnia zapłaty;**

- od kwoty 566,40 zł za okres od dnia 7 października 2013r. do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe od kwot:

- **1500 zł za okres od 9 grudnia 2013r. do 16 kwietnia 2014r.;**
- **1000 zł za okres od 8 września 2013r. do 30 grudnia 2013r.;**
- **500 zł za okres od 8 września 2013r. do 30 stycznia 2014r.;**
- **69,74 zł za okres od 8 września 2013r. do 10 lutego 2014r.;**
- **58,21 zł za okres od 21 listopada 2013r. do 6 marca 2014r., a w pozostałej części powództwo oddala;"**

b) w punkcie III. - „zasądza od pozwanej - M. Ś. - na rzecz powódki - Spółdzielni (...) w K. - kwotę 1198,43 zł (tysiąc sto dziewięćdziesiąt osiem złotych i czterdzieści trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu";

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. koszty postępowania apelacyjnego wzajemnie znosi między stronami.

Sygn. akt VI Ga 76/14

UZASADNIENIE

Powódka - Spółdzielnia (...) w K. domagała się zasądzenia od pozwanej M. Ś., kwoty 7.827,15 zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i kosztami procesu, z tytułu czynszu oraz opłat eksploatacyjnych za lokal użytkowy wynajmowany przez pozwaną na podstawie łączącej strony umowy.

Nakazem zapłaty z dnia 31 grudnia 2013r., wydanym w sprawie sygn. akt VGNe-upr. 3755/13, Sąd Rejonowy w Koszalinie uwzględnił żądanie powoda.

Pozwana M. Ś. zaskarżyła nakaz zapłaty sprzeciwem, domagając się oddalenia powództwa w całości. Podniosła następujące zarzuty:

1. spełnienia świadczenia w kwocie 1.569,74zł tytułem należności czynszowych za wrzesień 2013r.;
2. potrącenia mającej jej przysługiwać od powódki wierzytelności w kwocie 2.153,12zł - z tytułu wpłaty 500zł w czerwcu 2012r., która nie została uwzględniona w rozliczeniach stron oraz kwoty 1.653,12zł stanowiącej sumę dokonanych, w przekonaniu pozwanej, nadpłat czynszu za okres od stycznia do kwietnia 2013r., w wysokości 413,28zł miesięcznie, na tej podstawie, że powódka wyraziła zgodę na obniżenie czynszu o 20% wobec wszystkich najemców lokali w obiekcie powódki, a pozwana płaciła czynsz w wysokości umownej;
3. przedwczesności powództwa co do 3.277,73 zł, gdyż zdaniem pozwanej, powódka znając trudną sytuację swoich najemców, powinna rozłożyć pozwaną część należności czynszowych na raty.

W odpowiedzi na sprzeciw, uznając zasadność zarzutu zapłaty, chociaż z opóźnieniem, już w trakcie procesu kwoty 1.569,64zł w trzech ratach, powódka ograniczyła powództwo do kwoty 6.199,20zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w tym również odsetek od należności zapłaconych po terminie.

Na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2014r. pozwana przedstawiła wydruk polecenia przelewu dalszej kwoty 1.500zł, jako czynszu najmu za grudzień 2013r., co skutkowało tym, że powódka ograniczyła powództwo o tę kwotę, podtrzymując żądanie w pozostałej części., to jest w kwocie 4.699,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej należności oraz od kwot wpłaconych przez pozwaną.

Sąd Rejonowy w Koszalinie ustalił, że strony łączy umowa najmu lokalu użytkowego, zawarta 20 lipca 2011r., na podstawie której pozwana M. Ś. wynajmuje lokal o powierzchni 28 m⁽⁽²⁾⁾ w budynku stanowiącym własność powódki, położonym przy ul. (...). Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Zgodnie z treścią § 4 umowy, czynsz jest płatny miesięcznie z góry, do 5. dnia każdego miesiąca, w wysokości 2.066,40zł brutto. Ponadto pozwana jako najemca ponosi koszty ogrzewania, energii elektrycznej, elektronicznej ochrony lokalu i rozmów telefonicznych, na podstawie faktur VAT wystawianych przez powódkę.

W dacie wniesienia pozwu, to jest 20 grudnia 2013r., pozwana nie zapłaciła powódce należności z tytułu czynszu:

1. w całości za październik, listopad i grudzień 2013r., w kwotach po 2.066,40zł za każdy miesiąc, łącznie 6.199,20 zł;
2. za wrzesień 2013r. w części, to jest 1.569,74zł.

Ponadto pozwana nie uregulowała kwoty 58,21 zł z tytułu opłat za ogrzewanie. W trakcie procesu pozwana uiściła:

1. kwotę 1.569,64 zł w trzech ratach:

- 1000 zł w dniu 30.12.2013r.,
- 500zł w dniu 30.01.2014r.,
- 69,74 zł w dniu 10.02.2014r.;

2. kwotę 58,21zł w dniu 6.03.2014r.;

3. kwotę 1.500 zł w dniu 16.04.2014r.

W dnia 25.09.2012r. najemcy lokali położonych w budynku powódki przy ul. (...) skierowali do zarządu powódki pismo z prośbą o rozważenie możliwości obniżenia stawki czynszu, w związku z faktem, że koniunktura w branży handlowej uległa pogorszeniu. Powódka odpowiedziała najemcom pismem z 20.12.2012r., oświadczając, że zarząd przychylił się do ich prośby postanowił obniżyć umowny czynsz o 20% na okres od stycznia do kwietnia 2013r.

Powódka obniżyła o 20% czynsz najmu niektórym najemcom, jednakże nie uczyniła tego wobec pozwanej.

W oparciu o takie ustalenia, Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest zasadne w zakresie podtrzymywanym przez powódkę.

Sąd I instancji wskazał, że między stronami nie było sporu co do faktów. Pozwana nie zaprzeczyła, że posiada zaległości w płaceniu czynszu najmu i opłat. Nie kwestionowała również faktu, że powódka nie zawarła z nią pisemnego aneksu do umowy najmu, uwzględniającego obniżenie wysokości czynszu. Z kolei powódka Spółdzielnia (...) w K. przyznała, że podjęła decyzje o obniżeniu czynszu w stosunku do niektórych najemców, natomiast nie uczyniła tego wobec pozwanej.

Pozwana zgłosiła szereg zarzutów przeciwko żądaniu pozwu, jednakże poza zarzutem dotyczącym zapłaty części należności, pozostałe Sąd uznał za bezzasadne.

Strony łączy pisemna umowa najmu dopuszczająca wszelkie zmiany jej treści tylko w formie pisemnych aneksów, pod rygorem nieważności (§ 9 umowy). Zgodnie z treścią art. 76 k.c., jeżeli strony zastrzegły w umowie, że określona czynność prawna między nimi powinna być dokonana w szczególnej formie, czynność ta dochodzi do skutku tylko przy zachowaniu zastrzeżonej formy. Skoro więc strony nie podpisały pisemnego aneksu przewidującego obniżenie czynszu, to w ocenie Sądu Rejonowego, brak jest jakichkolwiek podstaw by przyjąć, że doszło do zmniejszenia zobowiązania pozwanej w tym zakresie. Umowa najmu łącząca strony procesu ma charakter umowy dwustronnie zobowiązującej - przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz art. 659 k.c.)

W przypadku umowy najmu będącej przedmiotem niniejszego sporu nie było potrzeby kształtowania całości stosunku prawnego przez strony (pkt 3), ponieważ umowa ta jest jedną z umów nazwanych, uregulowaną w przepisach kodeksu cywilnego. Jednakże strony skorzystały z możliwości zapisania w umowie obowiązku dokonywania zmian w jej treści w formie szczególnej, czyli w tym przypadku pisemnej i zastrzegły rygor nieważności. Zapis ten jest dla obu stron wiążący, w związku z czym pozwana bezpodstawnie twierdzi, że zaistniała wobec niej podstawa do zmniejszenia wysokości czynszu z uwagi na treść pisma powódki do wszystkich najemców, w którym wyrażał zgodę na taką obniżkę.

Zdaniem Sądu Rejonowego, deklaracja powódki złożona najemcom, aby była wiążąca, wymagała następnie zmian w poszczególnych umowach, w formie pisemnej. Powódka nie zaprzeczyła, że dokonała takich zmian w stosunku do niektórych najemców, jednakże pozostaje to bez wpływu na zobowiązania pozwanej. Każdy z najemców jest związany z powódką odrębną umową, w ramach której strony tych umów mają swobodę kształtowania jej zapisów.

Powódce, jako wynajmującemu, przysługuje prawo do różnicowania treści umów z najemcami. Natomiast pozwana jako najemca, ma prawo ubiegać się o zmianę treści umowy, a w przypadku braku zgody wynajmującego, może dążyć do rozwiązania tejże umowy. Brak jest podstaw prawnych do uznania, że deklaracje powódki, złożone wszystkim najemcom, a następnie fakt obniżenia czynszu niektórym, lub nawet wszystkim poza pozwaną, skutkuje obniżeniem czynszu pozwanej, z pominięciem zawarcia aneksu do umowy.

Z powyższych względów Sąd Rejonowy uznał za bezzasadny zarzut potrącenia rzekomej wierzytelności w kwocie 2.153,12zł, mającej przysługiwać pozwanej od powódki z tytułu 20% „nadpłat” kwot czynszu, uiszczanego przez pozwaną w wysokości wynikającej z umowy.

Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do jego uwzględnienia zarzutu przedwczesności powództwa co do kwoty 3.277,73 zł, z racji trudnej sytuacji finansowej najemcy, co miałyby uzasadniać rozłożenie zaległości na raty. Pozwana jest przedsiębiorcą i podejmowane przez nią decyzje są w sposób nieunikniony obciążone ryzykiem gospodarczym. Podmioty prowadzące działalność gospodarczą muszą się liczyć z przejściowym, bądź nawet trwałym pogorszeniem koniunktury w danej branży i reagować stosownie do sytuacji, przy czym nie jest tu wykluczona również decyzja o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej. Sytuacja pozwanej nie stanowi więc szczególnego przypadku. Ponadto, rozłożenie należności na raty, skutkowałoby bezpodstawnym „kredytowaniem” przez powódkę działalności gospodarczej pozwanej.

W konsekwencji, po uwzględnieniu ograniczenia powództwa przez stronę powodową w wyniku spłat dokonanych przez pozwaną w trakcie procesu, pozostała część roszczeń powódki w kwocie 4.699,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, Sąd Rejonowy należy uznać za zasadną i na tej podstawie wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014r. w sprawie V GC - upr 129/14:

1. zasądził od pozwanej - M. Ś. - na rzecz powódki - Spółdzielni (...) w K. - kwotę 4.699,20 zł z ustawowymi odsetkami oraz odsetki ustawowe od kwot:

- 1500 zł za okres od 9 grudnia 2013r. do 16 kwietnia 2014r.;
- 1000 zł za okres od 8 września 2013r. do 30 grudnia 2013r.;
- 500 zł za okres od 8 września 2013r. do 30 stycznia 2014r.;
- 69,74 zł za okres od 8 września 2013r. do 10 lutego 2014r.;
- 58,21 zł za okres od 21 listopada 2013r. do 6 marca 2014r.,

a także koszty procesu w kwocie 1517 zł;

2. w pozostałej części postępowanie umorzył.

Apelację od tego wyroku, w części zasądzającej kwotę 2.753,12 zł wniosła pozwana, która zarzuciła:

- naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez nieuwzględnienie wniosków dowodowych pozwanej i pominięcie dowodu z zeznań wskazanych świadków;
- błędy w ustaleniach faktycznych w zakresie oceny skutków oświadczenia powódki zawartego w piśmie z dnia 20.12.2012r., w którym zarząd przychylił się do ich prośby postanowił obniżyć umowny czynsz o 20% na okres od stycznia do kwietnia 2013r. mi w konsekwencji nieprawidłową ocenę wysokości roszczeń powódki;
- wadliwe ustalenie kosztów zastępstwa procesowego i kosztów sądowych, które od uznanej za zasadną kwoty 4.699,20 zł powinny być oparte o stopień uwzględnienia roszczeń każdej strony.

Co do zasądzonych kosztów pozwana podkreślił, że powódka w trakcie procesu uznała częściową zapłatę dokonaną przez Pozwaną, a tym samym ograniczyła swoje roszczenie do kwoty 4.699,20 zł, w związku z czym koszty zastępstwa procesowego powinny być liczone od wartości przedmiotu sporu 1.500 -5.000 zł i wynosić 600,- zł oraz 17,- zł tytułem opłaty skarbowej.

Odnosnie kwoty roszczenia pozwana podtrzymała stanowisko, że winna ona być obniżona z kwoty 4.699,20 PLN do kwoty 2.546,08 zł tj. o kwotę 500,- zł i kwotę 1.653,12 zł. Powódka twierdziła, że kwotę 500,- zł, którą pozwana uiszczyła w dniu 29.06.2012r. zaliczyła na poczet faktury wpisanej w dokumencie KP, nie wskazując w którym dokumencie KP. Powódka nie udowodniła także, na poczet której faktury dokonała zaliczenia kwoty 500,- zł, a w świetle dokumentacji księgowej nie wynika, aby takiego zaliczenia na poczet jakiegokolwiek faktury dokonała. Pozwana nie odzyskała nadpłaconej kwoty 500,- zł, ani nie została jej ta kwota zaliczona na poczet którejkolwiek płatności czynszu.

Pozwana twierdził również, że przynależy się uprawnienie wynikające ze zwolnienia najemców z opłat czynszowych w wysokości 20% za miesiące styczeń, luty, marzec i kwiecień 2013r. Fakt, że umowy wiążące najemców z Powódką wymagają dla ich zmian formy pisemnej (aneksu) nie wyklucza uznania twierdzenia pozwanej za słuszne. Pismem z dnia 25.09.2012r. 10 najemców zwróciło się o obniżenie czynszu dzierżawnego za wynajmowane lokale handlowe. Jednym z wnioskodawców była pozwana. Powódka pismem z dnia 20.12.2012r. adresowanym do wszystkich najemców lokali w Pasażu (...) Spółdzielnia postanowiła „...obniżyć umowy czynsz o 20% na okres od stycznia do kwietnia 2013r”. W powyższym piśmie Powódka nie wskazała i nie ograniczyła swojej decyzji do imiennie wskazanych najemców. Powódka nie sporządziła także imiennych aneksów do umów z poszczególnymi najemcami. Zatem powyższa decyzja powódki dotyczy wszystkich najemców podpisanych na wniosku z dnia 25.09.2012r. Na poparcie tego faktu, że pozwana również została zwolniona jest wystawiona faktura nr (...) z dnia 02.01.2013r. na kwotę 1.653,12 zł /zamiast kwoty 2.066,40 zł/. Dopiero po pewnym czasie Powódka wystawiła fakturę korygującą Nr (...) z dnia 31.01.2013r. zaznaczając wyłącznie na korekcie faktury jakoby stawka czynszu została „Mylnie wyfakturowana...”. Sam brak aneksu do umowy łączącej powódkę z pozwaną, nie wyklucza zastosowania obniżki czynszu wobec pozwanej, albowiem była to stosowana i akceptowana przez każdą ze stron umowy. Powódka dopiero po rozprawie w 2014r. w sprawie Sygn. akt VGC 129/14 upr. rozesłała stosowne pismo do wszystkich najemców, że zmiany umów będą dokonywane w formie pisemnych aneksów kierowanych wobec poszczególnych osób.

Na podstawie takich zarzutów pozwana wnosiła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa o kwotę 2.153,12 zł i ograniczenie zasądzonych kosztów procesu stosunkowo do zakresu uwzględnionych żądań.

W odpowiedzi na apelację pozwanej powódka wnosiła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy w Koszalinie ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej zasługiwała na uwzględnienie jedynie w części.

Co do zasady Sąd Okręgowy podzielił poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i przyjął je za podstawę własnego rozstrzygnięcia, jedynie z uzupełnieniem dotyczącym znaczenia, jakie dla stosunku prawnego stron miało oświadczenie zarządu powódki wyartykułowane w piśmie z dnia 20 grudnia 2012r., które w ocenie Sądu Okręgowego, wbrew odmiennemu stanowisku Sądu Rejonowego, skutkowało obniżeniem obowiązku pozwanej z tytułu czynszu w okresie czterech miesięcy od stycznia do kwietnia 2013r. W konsekwencji powodowało to przyjęcie, że w zakresie kwoty 1.653,12 zł, na którą złożyły się nadpłacone, w porównaniu z treścią zmienionego warunku umowy należności po 413,28 zł w każdym z wymienionych miesięcy, żądanie pozwu nie było zasadne, gdyż należność w tej wysokości była przez pozwaną uregulowana i podlegała zarachowaniu na poczet roszczeń dochodzonych w niniejszym postępowaniu. W istocie jednak, powyższy wniosek, wynikał nie tyle z innych ustaleń faktycznych, co z odmiennej oceny prawnej, poprawnie przyjętych okoliczności. Ustalenia co do pozostałych faktów, nie zostały przez stronę skarżącą skutecznie zakwestionowane i w postępowaniu apelacyjnym nie zaistniały przesłanki uzasadniające ich zmianę lub uzupełnienie.

Odnośnie podstawowego zarzutu apelacji, nieuwzględnienia zaliczenia na poczet dochodzonych należności, istniejącej nadpłaty czynszu za okres czterech miesięcy od stycznia do kwietnia 2013r. wskazać należy, że oczywiście nie budzi wątpliwości skuteczność zastrzeżenia w § 9 umowy najmu z dnia 20 lipca 2011 r. wymogu formy pisemnej pod rygorem nieważności dla czynności zmiany umowy. W ocenie jednak Sądu Okręgowego wymóg ten, gdy chodzi o obniżenie czynszu za okres od stycznia do kwietnia 2013r. o 20%, czyli w przypadku pozwanej o kwotę po 413,28 zł miesięcznie został spełniony. Trzeba bowiem zauważyć, że spełnienie warunku pisemności umowy nie limituje tej możliwości wyłącznie do zawarcia zgodnych oświadczeń woli w jednym dokumencie. Według art. 78 § 1 kc, do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli. Do zawarcia umowy wystarcza wymiana dokumentów obejmujących treść oświadczeń woli, z których każdy jest podpisany przez jedną ze stron, lub dokumentów, z których każdy obejmuje treść oświadczenia woli jednej ze stron i jest przez nią podpisany.

W przedmiotowej sprawie najemcy lokali w obiekcie powódki przy ul. (...), w tym również pozwana, pismem z dnia 25 września 2012r. zwrócili się do zarządu powódki o obniżenie czynszu w związku z pogarszającą się koniunkturą handlową. Powódka, w piśmie z dnia 20 grudnia 2012r., będącym odpowiedzią na żądanie najemców oświadczyła o obniżeniu czynszów w okresie czterech miesięcy od stycznia do kwietnia 2013r. o 20% zastrzegając, że upust ten nie dotyczy najemców, którzy wypowiedzą umowy. W piśmie powódki nie zawarto żadnych dalszych ograniczeń, czy to osobowych czy też przedmiotowych ustalonego uprawnienia. W szczególności nie zostało zastrzeżone, do czego odwołuje się powódka w swoim stanowisku, jakoby skuteczność decyzji uzależniona być miała od zawarcia indywidualnych porozumień z poszczególnymi najemcami. Taki warunek z pisma nie wynika, a fakt, że pozwanej wystawiono pierwotnie fakturę uwzględniającą obniżkę dowodzi, że zawarcie aneksu potwierdzającego obniżkę, nawet w praktyce nie stanowiło warunku sine qua non, skorzystania z uprawnienia. Dodatkowo należy wskazać, że pismo powódki jest wystarczająco konkretne i stanowcze, aby uznać je za skutecznie modyfikujące warunek umowy. Najemcy zabiegali wyłącznie o obniżkę czynszów. Powódka odniosła się do tego żądania, wskazując uznany zakres obniżenia - 20%. Skoro natomiast, na skutek wymiany pism, warunek formy pisemnej dla zmiany umowy został spełniony, przyjąć należało zasadność zarzutu niezasadności żądania powódki w zakresie kwoty 1.653,12 zł. Rodziło to konieczność stosownej zmiany zaskarżonego wyroku.

Nie zasługiwał natomiast na uwzględnienie drugi zarzut pozwanej, dotyczący nierozliczenia kwoty 500 zł wpłaconej w dniu 29 czerwca 2012r. Poza samym dowodem wpłaty tej kwoty /k.39/, pozwana nie wykazała jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby uzasadniać twierdzenie, jakoby wpłata miała podlegać zwrotowi. Tylko tytułem wyjaśnienia należy wskazać, że na dowodzie wpłaty zostały wskazane dokumenty, dotyczące należności za najem lokalu oraz z tytułu zapłaty za co., na poczet których zapłata została dokonana. Nie miało zatem uzasadnienie w faktach twierdzenie pozwanej, jakoby podstawa dokonania tej wpłaty nie była określona.

Co do zarzutów odnoszących się do kosztów procesu Sąd Okręgowy uwzględnił je tylko w takiej części, w jakiej zmiana rozstrzygnięcia miała wpływ na ocenę stopnia uwzględnienia żądań. Chybione jednak było oczekiwanie pozwanej, aby wartość przedmiotu sporu, stanowiącą podstawę rozliczenia kosztów, przyjmować od kwoty zasądzonej należności. Oczywiście taką podstawę stanowi wartość przedmiotu sporu poddanego pod osąd, w tym przypadku, po zaokrągleniu do pełnych złotych, była to kwota 7.828 zł. Fakt, że postępowanie w części uległo umorzeniu z racji zapłacenia części należności w toku sporu, nie zmienia oceny, że w tym zakresie pozwana sprawę przegrała. Zaspokojenie w toku procesu należności poszukiwanej pozwem wykazuje, że powód procesu nie przegrał. Ustalenie, że roszczenie w chwili wytoczenia sporu było uzasadnione, a wszczęcie procesu było niezbędne do celowego dochodzenia roszczenia, nie pozwala na przyjęcie, że strona powodowa przegrała sprawę. Przeciwnie, strona powodowa w takiej sytuacji osiąga rezultat, do którego przez wytoczenie procesu zmierzała, chociaż przedmiot sporu co do istoty sprawy przestał istnieć. W takiej sytuacji spór co do istoty sprawy staje się bezprzedmiotowy i z tej przyczyny strona powodowa nie może skutecznie podtrzymywać głównego żądania zgłoszonego w pozwie, nie może bowiem żądać zasądzenia od strony pozwanej tego, co już otrzymała.

Takie rozumowanie stanowiło podstawę, utrwalonego w orzecznictwie poglądu, wyrażonego w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1984 r. /IV CZ 196/84/, że za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu przepisów o kosztach procesu należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa.

Natomiast faktycznie, pozwana winna była zostać potraktowana za wygrywającą sprawę w zakresie, w jakim powództwo zostało oddalone tj. co do kwoty 1.653,12 zł, co sprawia, że powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w zakresie 79% roszczenia, uwzględniając natomiast poniesienie przez nią kosztów w łącznej kwocie 1517 zł /opłata sądowa 300 zł, koszty zastępstwa 1200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł/, z tytułu kosztów procesu powódce przysługuje kwota
1198,43 zł.

W efekcie częściowego uwzględnienia zarzutów apelacji, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok orzekając jak w punkcie 1 .na podstawie art. 386 § 1 kpc.

W pozostałej części apelacja pozwanej, jako niezasadna podlegała oddaleniu /art. 385 kpc/.

Z uwagi na częściowe uwzględnienie żądań każdej ze stron w postępowaniu apelacyjnym, oraz wysokość poniesionych kosztów, Sąd Okręgowy koszty postępowania apelacyjnego wzajemnie zniósł między stronami /art. 100 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc/.